

מגש הכסף – יום העצמאות הראשון / נתן אלתרמן	מגש הברזל – יום העצמאות ה-76 / עמיר תומר
<p>... לא שוקטת הארץ. עיניך אודמות מעשן של גבולות, מבתים הרוסים, ואמה עיפה ומתשת מאד כבד יודעת: אין מה לצפות לנסים...</p> <p>הטקסים כבר הפכו לשגרה מתקתקת חג ואימה מתהפכים כגלגל; אט יוצאים נערים ושבים מן השקט בו טילו עם תרמיל בפרו או בנפאל.</p> <p>ביום הפקדה הם הלכו לאורה, בלי מלים צעדו הם הלוך והחוש לא כדי להקריב באהלה של תורה – פי אם לזנק הישר מול האש.</p> <p>עשרות נחטפו, מקבוץ, ממסבה, תיבוקות וזקנים, חולים ובריאים, מחזקים במחילות, בין יאוש לתקנה, ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.</p> <p>אז תשאל ממשלה בתמימות מלאכותית ואמרה: "מי אתם? ואיך כל זה קרה?" אה אין כה אחד שיקום ויגיד: "בגללנו נגרים המצב הנורא".</p> <p>כה הפקרנו כליל לאויב רע ומר ובכדינו ידעו לספר את השאר.</p>	<p>... והארץ תשקט. עין שמים אודמת תעמעם לאטה על גבולות עשנים. ואמה תעמד – קרועת לב אה נושמת – לקבל את הנס האחד אין שני...</p> <p>היא לטקס תכון. היא תקום למול סהר ועמדה, טרם יום, עוטה חג ואימה. אז מנגד יצאו נערה ונער ואט-אט יצעדו הם אל מול האמה.</p> <p>לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים, בנתיב יעלו הם הלוך והחוש. לא הקליפו בגדם, לא מחו עוד במים את עקבות יום הפך וליל קור האש.</p> <p>עינים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע, ונוטפים טללי נעורים עבריים דם השנים גשו, ועמדו לבל-נוע. ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.</p> <p>אז תשאל האמה, שטופת דמע-ונקסם. ואמרה: מי אתם? והשנים שוקטים, יענו לה: אנחנו מגש הכסף שעליו לך נתנה מדינת ההודים.</p> <p>כה יאמרו, ונפלו לרגלה עוטפי-צל. והשאר יספר בתולדות ישראל.</p>